

El^s darrers dies del món anglosaxó els catalans n'hem rebut tres alegries. Primera: el Parlament britànic ja debat les condicions i les implicacions d'una possible Escòcia independent, fins al punt que aquest mes d'octubre ha publicat un informe sobre el tema. Aquest informe, que ha escrit el professor d'Oxford Graham Avery, director general honorari de la Comissió Europea, fa referència a la manera d'integrar un estat escocès a la UE. L'informe diu que si els escocesos han estat ciutadans de la UE durant quaranta anys, i ho volen continuar sent, difícilment se'ls hauria de fer sortir i tornar a entrar, com si fossin part d'un país que mai n'ha format part com Turquia. Aquesta opinió l'ha defensada el comissari Almunia, que fins fa pocs dies deia que "no era clar que ciutadans europeus amb drets adquirits (i moneda en el cas català) poguessin ser-ne desposseïts d'un dia per l'altre, en cas de secessió d'un territori d'un estat ja membre de la UE, com si res".

Segona: enmig de la campanya de la por i de les amenaces que PP i PSOE llancen contra els catalans en cas d'hi-

Escòcia no és Turquia

Ramon Tremosa

Eurodiputat de CiU - www.tremosa.cat

potètica independència, incapaços com són d'oferir res positiu als catalans perquè continuïn dòcilment acceptant el centralisme madrileny, de la Gran Bretanya ens arriba un article publicat en *The Economist* el passat 3 de novembre. En el setmanari més influent del món es diu que "una Espanya ultradependent

"El món és infinitament més gran que la bombolla mediàtica madrilenya"

de la UE pel que fa a rescats i a intervencions no podrà vetar una Escòcia independent dins de la UE".

Tercera: *The Wall Street Journal* ha fet un article duríssim contra el sistema bipartidista espanyol, en el qual diu que a Espanya les reformes són ineficients i que el president espanyol Mariano Rajoy té unes maneres excessivament diletants de fer política, per tal com ajorna al màxim la presa de decisions urgents, fins al punt de comparar-lo amb un líder del partit comunista xinès. L'article "Espanya rescatada però no salvada" dóna fins i tot noms i cognoms de polítics espanyols de PP i PSOE que són presentats com a exemples de mediocritat i amiguisme.

Un servidor, que fa temps que va dient i escrivint coses semblants, se sent molt reconfortat de veure que els mitjans internacionals més influents del món també opinen de la mateixa manera. El món és infinitament més gran que la bombolla mediàtica madrilenya.

RIP pel 33 i altres fragilitats

Josep Gifreu

Som minoria els qui trobem a faltar el Canal 33? O bé som una bona porció dels addictes a la televisió catalana? En tot cas, em compto entre els qui deploren la pèrdua del segon canal de la que vol ser la nostra televisió nacional. Em diran que el Canal 33 continua viu, que no s'ha suprimit. Però el que queda del 33 anuncia un funeral anticipat. Quedar reduït a unes poques hores i ser confinat a *prime time* de la nit, entre la voracitat de la competència, significa un RIP segur.

Els gestors al·leguen que el 33 era un luxe. No han avaluat prou bé el sentit que en l'actual panorama televisiu té

un segon canal d'una televisió de servei públic en català. Potser calia redefinir-lo en funció de la diversificació d'ofertes de TVC. Però entre el gran canal generalista que és TV3 i els canals temàtics, la missió d'un segon canal és clara: cobrir i oferir un ampli ventall de programació relacionada amb el vast camp de la cultura, de les arts, del pensament o de la ciència. No és avui més imprescindible que mai? No s'hi val a fer creure que, per exemple, la cultura i les arts es poden cobrir a les seccions d'informació cultural, presents tant a TV3 com al 3/24. És com confondre l'interès del *Hat-trick Barça* amb la transmissió d'un partit del Barça.

La reducció del C33 a la mínima expressió des d'octubre s'ha justificat per la necessitat d'aprimar TVC, al costat d'altres mesures dràstiques com la supressió de la distribució per satèl·lit del canal internacional TVCi o la no

transmissió per TV3 de cap partit de lliga del Barça.

Aquesta deriva cap a l'aprimament de la CCMA i dels seus serveis ha fet saltar l'alarma no sols entre els treballadors de la Corporació, sinó sobretot en altres sectors, sensibles a la fragilitat del nostre model de servei públic, que no sembla entusiasmar l'entorn de Mas. Així és com una cinquantena d'acadèmics relacionats amb la comunicació hem signat i fet públic un document d'alerta, titulat "La necessitat de valorar amb rigor el servei públic de la CCMA i la seva fragilitat" (www.tv3teva.cat). Una de les constatacions del document és definitiva: el cost per habitant de la CCMA (sis canals de TV i quatre de ràdio) és de 50€, un dels més baixos dels països europeus similars (Dinamarca i Suïssa el tripliquen, Àustria i Noruega el dupliquen, etc.). Senyor Mas, el 33 era un luxe?